

Tento příběh se mohl odehrát a také nemusel, jeho hlavní protagonisté putují se svými rodinami Sinajskou pouští do země zaslíbené. Do země, kterou pro ně připravil Hospodin. Jednotlivé příběhy se začínají odehrávat v okamžiku, kdy byl dokončen stan setkávání, Hospodinův příbytek.

Budeme prožívat jednotlivá dobrodružství šesti chlapců, kamarádů. Narodili se v době před putováním v Egyptě a teď je jejich věk okolo dvanácti let.

Jsou to stejní kluci jako ti současní, rádi dovádějí, jsou zvědaví, občas pozlobí své rodiče a i se rádi učí všemu, co jednou budou pro svůj budoucí život potřebovat.

Jak se postarat o stádo Ovcí, Koz, Býků. Jak a kde najít vodu, jak sít, pěstovat a sklízet obilí. Také se učí jak se pohybovat na poušti podle hvězd, podle slunce i je starší učí jak pozorovat krajinu, co vidět, jak to posoudit.

Prostě i pro ně platilo, dobře se učit. A Hospodin již o nich dávno ví, zná jejich přání, vidí jejich klukovské dovádění, i ty drobné nepravosti co občas tropí.

Avšak Hospodin miluje děti, Ví, že v nich je velká budoucnost. Tak nad jejich rozpustilostí vždy přivře oči. Hospodin, Ví, že jednoho dne přestanou být dětmi, tak ať si teď hrají a dovádí.

Putování Sinajskou pouští

Nyní si je představíme, je zde Zakai, Ayal, Chagai, Eitan, Hadar a Natan.

Zakai a Ayal jsou z rodu Levitů, Chagai je z rodu Dan a Eitan, Hadar a Natan jsou z rodu Jákoba.

Tato parta, parta, bylo v té době slovo parta? Nebo se používali slovo skupina, pro společenství několika dobrých přátel. Je to vlastně jedno. Prostě tato klukovská sešlost sedí na skále nad táborem v západu slunce a povídají si o nadcházejícím dni. Vítr jim čechrá jejich kučeravé vlasy a sluníčko již tolik nehřeje jako v průběhu dne. Je příjemný chládek. Za chvíli se vydají za svými rodinami, nebo budou přes noc u jednoho z nich. Přijmou pohostinství, budou naslouchat vyprávění rodinných příběhů a další den zase třeba budou spát u jiného hocha. Děti tu jsou vychovávány skoro společnou rukou. Zaposlouchejme se nyní do jejich slov.

„Zakai, povídej nám co se děje okolo stanu setkávání, tvůj táta tam přece je“ ptal se Eitan.

„No, když já toho moc nevím, jen to co zaslechnu, vše je již hotovo a čeká se jen na maličkosti. Je to dost složité. A dnes jsem byl s dědem na opačné straně hor pro nějaké byliny, vrátily jsme se teprve před chvílí“ povídal Zakai

„Já slyšel, že na té truhle jsou dva Erubové, takový okřídlení bozi“ řekl Hadar

„Né, Erubové ale Cherubové, a nejsou to bozi, Boha máme jen jednoho a tím je Hospodin“ opravil jej Ayal

„Slyšel jsem, že prý stačí udělat při bohoslužbě chybu a Hospodin člověka zahubí, tak jako se to stalo Aronovým synům“ povídal dál Hadar

„To je pravda, já to taky slyšel a říkal mi to i otec“ přidal se Ayal

„A nad tou truhlou se prý vznáší oblakový sloup, nebo mrak“ pokračoval Hagar

„Cože se vznáší nad truhlou, mrak?“ rozesmál se Zakai a i ostatní kluci

Hagar na nic nečekal a vrhnul se na prvního posměváčka. Pranice nebyla brána vážně, jednalo se jen o pouhé radostné měření sil a škádlení se. Po chvilce se všichni chlapci

uklidnili a snad se i trochu báli, jestli se neposmívali Hospodinu. Jak tak seděli a pozorovali pomalý západ slunce, tak Ayal povídá:

„Zítřka se tam vydám, do stanu setkávání a podívám se, jak to tam vypadá“

Kluci se na Ayala podívali a Zakai se jej ptá.

„To nemyslíš vážně, děláš si legraci vid’?“

„Nedělám, já se tam opravdu chci vypravit“ odpověděl Ayal

„Nemyslíš, že je to trochu nebezpečné?“ povídal díl Zakai

„Mojžíš taky vstupuje do ohnivého sloupu a byl i na té hořící hoře a nic se mu nestalo, Bůh nemůže být tak zlý, vím, že mi neublíží, vím to, nevím jak, ale vím to.“ Pokračoval Ayal ve vysvětlování.

Přiblížil se však čas jejich návratu do svých domovů, ke svým rodinám, ještě než se rozešli tak Natan povídá.

„Kluci, o tom co chce Ayal uskutečnit, nebudeme nikde mluvit, ano“

A všichni souhlasili. Cestou se rozloučili a spěchali ke svým rodinám.

Také Ayal šel domu, přivítal se s rodiči i se všemi sourozenci, byl právě čas na večeři, k ní byla Mana upravená jako kaše a též byl chléb, tedy takové placky na kamenech pečené. Otec vyprávěl, co vše se dnes ve stanu setkávání uskutečnilo a připravilo.

Také povídal, že zítřka kolem poledne bude velká slavnost. Kdo může, tak tam bude, pozvaní jsou všichni.

Ayal si uvědomil, že bude muset jít brzo ráno, aby uskutečnil svůj sen.

„Půjdu už spát, jsem unavený, Děkuji za večeři, přeji Dobrou noc“ řekl

Rozloučil se s otcem a sourozenci, kteří ještě nespali a maminka, jej objala i políbila na čelo. Tak jako každý den.

Ayal se odebral do stanu na svojí jednoduchou postel, měkce vycpaná senem a mnoho plátěných přikrývek i kůží. Svůj jednoduchý oděv, který svlékl, si položil pod hlavu a za chvíli usnul.

Spal spánkem spravedlivým až do rána. Zdali měl sny, to nevíme.

Nový den

Je tu nový krásný den, sluníčko pomalu začíná nabírat na síle a Ayal se probudil, rodiče a někteří sourozenci jsou již v pilné práci a ani si nevšimli kdy a kam Ayal odešel.

Spěchal k pomalu tekoucí říčce, tam kde jsou hlubší tůně a kde se skoro každé odpoledne setkává všech šest kamarádů, aby si povídali, hráli různé hry a dováděli ve vodě. I sem na tato místa pomalu pronikají sluneční paprsky. Ayal se chtěl na před, než půjde do stanu setkávání vykoupat a vyprat si šaty. To slyšel vyprávět své kamarády a i otce. Než člověk předstoupí před Hospodina, musí toto učinit.

Ayal vstoupil do vody v šatech a chlad vody jimi pronikl snad až do kostí, v očích měl skoro slzy, ponořil se celý, pak si ve vodě svlékl jednoduchý šat, který nosí každé dítě. Košile suknicovitého tvaru bez rukávů, sahající až do poloviny stehů, to je jediný oděv jinak nic.

Vypral neuměle šat a umyl celé své tělo.

Sluníčko již prohřívalo kameny okolo tůní, vylezl z vody, rozprostřel šat na skálu a lehl si vedle něj. Sluneční paprsky brzy zahřály Ayalovo prokřehlé nahé tělo.

Pozoroval, jak ze šatů stoupá pára. Za chvíli budou suché, pomyslel si. A taky, že byli. Rychle je oblékl a spěchal ke stanu setkávání. Již včera při návratu domu ze skály, došel až těsně ke stanu a za jedním velkým kamenem ukryl vyřezávanou sošku Beránka. Vyřezal je z kusu pařezu Akátu, nožem, který dostal k narozeninám od svého otce. V Ayalových rukou vzniklo již mnoho zvířat a i postaviček lidí. Většinou vše rozdál, jen málokterou si ponechal.

Rád činil radost a byl šťastný, když druzí měli radost.

Ted' vyndal sošku z poza kamene a šel přímo k nadzvednutému cípu ohraničení nádvoří stanu setkávání.

Tady je potřeba říci, že takováto opovážlivost byla Hospodinem velmi tvrdě trestána, ale ted' se nic takového nedělo. I když, Hospodin o Ayalových záměrech věděl. Jistě chtěl vědět, co Ayal učiní dál.

Truhla

Ayal nadzvedl opatrně cíp ohraničení a nikým nepozorován vklouzl na nádvoří. Přikrčen chvilku prohlížel okolí, zda není někdo na blízku. Nádvoří bylo prázdné, jen u vchodu byl ruch. Ayal tedy rychle prošel okolo Bronzového umyvadla a vstoupil do stanu setkávání. Zlatý svícen a jeho kahany, vrhaly dopředu dost světla a přes stanové plátno z několika vrstev pronikali sluneční paprsky. Ayal chvilku postál a jeho oči rychle přivykli přitmě. Viděl před sebou kadidlový oltář, po pravé ruce stál stůl s chleby předložený a zlatý svícen stál na levé straně stanu. Byl si vědom jedinečnosti této chvíle i toho, že to může být to poslední v jeho životě. Proto na nic nesahal, na žádné náčiní, na svícen ani na stůl s chleby.

Chlapecká zvědavost ustoupila obavám a ostychu. Pomalu však kráčel dál až k závěsu za, kterým je Truhla s deskami úmluvy i dalšími svátostmi. Odhrnul jej a vstoupil dál, zastavil se před Truhlou, nedíval se na ni, měl sklopené oči a nevěděl co dál. Jít pryč? Pokleknout? Nevěděl. Jako by najednou z dálky slyšel někoho volat své jméno, trhnutím se otočil a nikoho

neviděl, všude byl klid. A opravdu, teď už to bylo zřetelnější.

„Ayale, Ayale, Já jsem tvůj Bůh, Hospodin“

Ayal, padnul na kolena a rozplakal se. Pomyslel si, teď mne zahubí. Je konec.

„Ayale, Ayale, upokoj se, nic se Ti nestane, vstaň a prohlížej svýma očima vše, co můžeš. Již dávno o Tobě Vím a mohl jsem Tě zahubit, už když ses dotknul ohraničení nádvoří. Ale, neudělal jsem to. Mám vás rád a děti jsou budoucností tohoto lidu.

Jsi hodný, šikovný ale nebezpečně sobě zvědavý kluk. Copak to máš v rukou?“

Ayal, skoro nemohl uvěřit, že s ním s tak malým klukem mluví Hospodin. Rozpačitě a skoro potichu odpověděl.

„To je Beránek, sám jsem jej vyřezal ze dřeva, přinesl jsem jej Tobě jako dar.“

„Děkuji Ti, Ayale. Je moc hezký, postav jej na Truhlu, ale nedotkni se jí.“

Ayal tedy přistoupil k Truhle, co nejbliž to bylo možné, a postavil dřevěného Beránka na Truhlu. Pak ustoupil a viděl jak, oblak vznášející se nad Truhlou Beránka zakryl, když se oblak přesunul na svoje původní místo, Beránek tam nebyl.

Ayal byl překvapen, skoro nedýchal. Poprvé v životě viděl takovou to Boží činnost.

„Ayale, i já pro tebe něco mám, půjdeš však na nedaleký vrch u vašeho tábora, tam rostou tři Olivové keře. Tam počkej. Nyní jdi stejnou cestou, jako jsi sem přišel. Už je čas. A ještě něco Ayale, požehnám Tebe i Tvou rodinu, budete v hojnosti žít ve všech pokoleních.“

„Děkuji Ti, Hospodine, za Tvou neskonalou milost, jsem rád, že se moje přání splnilo. Děkuji.“ řekl s radostí Ayal

Ayal opustil stejnou cestou stan setkávání.

Šel rovnou hledat vrch s Olivovníky.

Sice o něm slyšel, ale nikdy tam nebyl.

Vydal se hned na první vrch, který viděl.

Cestou se zastavil u studny a uhasil žízeň, potkával obyvatele tábora, ale nevěnovali mu pozornost. Své kamarády zatím nepotkal, zřejmě byli na slavnosti. Která před několika okamžiky započala.

Stoupal vzhůru do vrchu, nebyl si jist, kde přesně Olivovníky rostou. Mnohokrát si pomyslel, už jsem na tom správném místě, ale nebylo tomu tak. Než našel ten správný vrchol, uplynul čas.

Před vystoupením na vrch viděl nepatrné keře, na vrcholu to byli velké Olivovníky.

Posadil se unaven k nim a rozhlížel se po

krajině, viděl tábor všech Izraelců i stan své rodiny. Viděl, že již začala slavnost u stanu setkávání a i to jak opravují vnější ohrazení nádvoří.

Ayal, si pomyslel, že na něj Hospodin zapomněl, když tu uslyšel hlas a viděl někoho s Beránkem.

„Ayale, posílá mě Hospodin, s darem pro Tebe. Zde je.“ pravil a uvázal Beránka k trnitému keři.

„Ayale, Hospodin požehnal Tobě i Tvé rodině, teď jdi domu a opatrujte Beránka, než přijde jeho čas.“

Ayal, se přivinul k Beránkovi, byl tak hebký a krásný, když chtěl, poděkovat zjistil, že je opět sám. A tak se poklekl a pravil dívaje se k nebesům: „Děkuji, Hospodine, můj Bože, Děkuji moc.“

Ayal se vydal i s Beránkem dolu do údolí, cesta teď ubíhala podstatně rychleji, před sebou viděl tábor a slavnost je již u konce.

Ayal ani teď nepotkal žádného z kamarádů, velmi snadno překonal řeku a ani nepostřehl jak, bylo to vše najednou tak snadné. Lidé jej občas zastavovali a chválili Beránka, jak je krásný, statný a čistý. Když vešel do míst, kde měla jeho rodina stan a skromné hospodářství, vždy připravené k pouti, byli všichni doma. Ayal byl

přivítán s velkou zvědavostí všech, i když se kolikrát opozdil, nebo ten den nebyl, k zastižení tak mu to nikdy otec nevyčítal, ani jej nehuboval, tak tomu bylo i teď. Ayal na vyzvání i naléhání rodiny začal vyprávět svůj příběh. Bylo to tak k neuvěření, že během večere přicházeli hosté a Ayal vše po několikáté již musel vyprávět znovu. A když přijdete k někomu na návštěvu, sluší se přinést nějakou dobrotu k jídlu. Tak tomu bylo i teď.

Přišel i Mojžíš, Ayal si ho moc vážil i ctil jej, Mojžíš vyslechl Ayalův příběh, usmál se a řekl „Hospodin opravdu miluje děti i nás, Hospodin občas překvapí. Stala se Hospodinova vůle Ayale, avšak rád Ti připomenu, že již více toto nečiň. Hospodin by již nebyl tak shovívavý. Beránka opatruj, než přijde jeho čas. Jsi dobrý syn svých rodičů.“

A s těmi to slovy odešel, rozloučil se i s rodiči a dalšími lidmi. Ayal se cítil velmi unavený.

A tak popřál všem dobrou noc a vydal se snít na svou přírodní postel ve stanu. Venku dlouho do noci probíhala tichá rozprava co a jak, lidé hovořili o všem tom čase s velkým zaujetím.

Ayal, než usnul, chvíli naslouchal. Bylo mu to milé.

Skončilo první netradiční dobrodružství, skončilo velmi dobře, ale mohlo též skončit velmi špatně.

ZAKAI a HVĚZDY.

Zakai, je další z hochů kteří se svými rodinami putují pouští podél řek a i plnou pouští do země, zaslíbené Hospodinem. Zakai je synem Levity Barucha, je plnější postavy a občas jeho oči vyjadřují opatrný strach z neznámého. Jinak svojí neumělou výřečností dovede rozesmát, své kamarády až k pláči.

Zakai, ještě neví, že bude postaven před nelehkou zkoušku, kde prokáže získané znalosti o hvězdách.

Kluci se po celém dnu, poněkud horkém sešli u svých oblíbených tůní a věnovali se dovádění ve vodě, jejich šaty se nedobrovolně slunily na rozpálených kamenech.

I jiné děti, různého věku z dalších rodin rádi využívali dar vody. Ale k tůním se neodvažovali, tůně byli dosti hluboké i poněkud dál od tábora Izraelského lidu.

Tůně tak byli hájemstvím starších dětí.

Když se kluci ve vodě dosti vydovářili, přesunuli se do stínu skal, avšak i tam byli kameny drobet horké, ale přijatelně.

Začali si povídat, jak prožili včerejší slavnost, na které Ayal nebyl.

„Člověče, Ayale, bylo to skvělé, toho lidu co přišlo, byl tam celý národ, pověz nám, jak se Ti vlastně podařilo přežít a ještě dostat dar od Hospodina?“ ptal se Eitan, černovlasý kudrnatý hoch.

„Bylo to nádherné a zároveň jsem si tam ve stanu myslel, že opravdu umřu, že mě Hospodin zahubí, no když jsme, se posledně rozcházeli, donesl jsem si k velkému kameni, ze dřeva vyřezaného Beránka, tam jsem jej uschoval a druhý den ráno jsem vstal, šel se vykoupat sem do tůní a vyprat si šaty.

Voda vám byla tak studená, že jsem se rozbřečel, ale brzo jsem si zvykl na její chlad. Pak jsem se ohříval támhle nahoře a sušil šaty, ty byli suché za chvíli, pospíchal jsem proto ke stanu setkávání a tam jsem si vzal z pod toho kamene Beránka. Vlezl jsem přes ohraničení na nádvoří. No a zbytek už znáte, byli jste včera přece u nás, když jsem to vyprávěl. Ale, řeknu Vám, byla to taková krásná blízkost, být s Hospodinem, i když jsem měl strach a když jsem brečel byl jsem vlastně rád, že jsem to uskutečnil.

No a jak vlastně probíhala ta slavnost, povídejte.“ zakončil své vyprávění Ayal

„Tak když to začalo, tak stařešinové kmenů, přiváděli oběti ke kněžím, všude hrála hudba, i se tancovalo. My jsme se hlavně dívali, co kněží budou dělat s těmi zvířaty, tady Natan radši utekl, když viděl, co se s nimi děje, jak je vždy obřadně podříznou, aby zachytili krev, tak ta zvířata obětují. No dlouho jsme tam také nebyli.

Co se však dělalo, ve stanu setkávání nevíme. Děti tam nesmí. Šli jsme taky slavit. To trvalo skoro do odpoledne, než ses vrátil.“ dopověděl Eitan

„Já myslel, že se mi udělá hodně špatně, když jsem to viděl, co musí kněží udělat, než přinesou oběť Hospodinu.“ řekl Natan a Hadar dodal, „Copak ty, ty jsi taková slabá pouštní myš, kterou každý vyplaší.“

Natan, neváhal a již se pokoušel přeprat a položit Hagara na lopatky. Ani jeden z kluků boj nemyslel vážně, opět to byla vítaná záminka pro poměření sil. Za chvíli se klubko nahých kluků skutálelo do vody. Tam boj ustal a začala vodní bitva, kdo koho více zlije vodou.

Když se vydováděli ve vodě a v zapadajícím slunci oschli, oblékli svůj jediný šat a odebrali se ke svým rodinám. Cestou povídali o hvězdách a i o té nejjasnější,

„Thuban se jmenuje, to mi říkal děd a i když v noci kolikrát putujeme vedení ohnivým sloupem, tak stále je ta hvězda před námi.“ povídal Zakai „A, když by se prý někdo ztratil v poušti, má se vydat dál podle ní, tedy za ní, že jej dovede domu.“

„To já jdu radši se svojí rodinou, abych se neztratil, je to jistější“ dopověděl Chagai Postupně se rozcházeli, až zůstali spolu Ayal a Zakai, i oni však na jednom rozcestí si popřáli dobré noci a rozloučili se.

„Vítám tě Zakai, synku jaké pak bylo odpolední dovádění s chlapci.“ ptal se Zakaiuv otec

„Dobrý večer, otče, bylo to moc fajn, rád bych šel dnes na noc pozorovat s dědem hvězdy, tedy pokud bude chtít.“ ptal se Zakai

„Děda, pomáhá hlídat sousedovi Ovce, již odešel, pokud chceš, můžeš za ním po jídle jít.“ odpověděla Zakaovi maminka

„Rád půjdu, děkuji, jistě se něco nového o hvězdách naučím.“ pronesl radostně Zakai Po večerním posezení a po večeři, si Zakai oblékl ještě jeden plášť (v noci je na poušti chladno) a vydal se za dědem, od rodičů se vyptal, kam šel se sousedem hlídat Ovce, „Šel na severní planinu, tam, je dostatek trávy.“ řekl mu otec. A rozloučiv se vyrazil na sever. Planiny nebyli daleko, avšak jak byl Zakai zamyšlen nad událostmi posledních dní, přešel rozcestí a pomalu nepozorovaně vstoupil do kamenité křovinaté pouště.

Přemítal v Duchu o tom, proč je Ayal tak odvážný, proč se ničeho nebojí a on se vystraší i při zapraskání větve. Tohle Zakaie trochu trápilo.

Když si všimnul, že nedošel tam kam mněl, ale že kráčí potemnělou pouští, kde vítr a chlad pomalu vše zmrazovali, bylo už pozdě.

V noci vypadá vše jinak, i hlas zní jinak. Zakai poplašeně pobíhal z místa na místo, volal a snažil se zahlédnout alespoň nějaký náznak lidského působení, vzdálený oheň, zpěv, nebo cokoliv jiného. Nic, jen tma a nastupující noční chlad.

Zakai si vzpomněl na mnohá vyprávění mužů, jak se někdo ztratil a už jej nikdo nikdy více nespatriil. A i když přežil noc, byl navždy na rozumu pomatený.

Zakai tedy zpočátku přestal přemýšlet a choval se přesně tak, jak by neměl.

Otec i děd, jej od malička učili, a vyprávěli mu, co v takových chvílích má dělat a co absolutně dělat nesmí.

Zakai, dělal přesně to co neměl.

To si uvědomil, až když zakopl o kámen a upadl na zem, kde se o další kameny bolestivě udeřil do loktů a dlaní.

Zůstal chvíli ležet a v pláči tiše prosil o pomoc. Neví, jak dlouho tam na zemi ležel, pak mu jasný hlas řekl „Vstaň a nebreč!“

Zakai, se posadil, přestal popotahovat, rukou si otřel oči a hledal, kdo na něj mluví. Nikoho však neviděl.

„Zakai, vstaň a najdi nejjasnější hvězdu.“

Opět se rozhlížel, vstal a i volal „Pane, kdo jsi, já tě nevidím, neubližuj mi prosím, jsem ještě chlapec.“

„Zakai, nemusíš se bát, nic se Ti nestane, Já jsem Hospodin, tvůj Bůh.

Najdi nejjasnější hvězdu na nebi a jdi za ní.“

Zakai, tedy hledal na nebi nejjasnější hvězdu a po chvíli jí skutečně našel.

Ted' si vzpomněl na vše co jej Otec i děd učili. O poznání radostněji řekl.

„Hospodine, Děkuji za Tvou pomoc, Děkuji moc, bez Tebe bych zahynul, Děkuji.“

A vykročil za hvězdou, jejíž jméno je Thuban.

„A Zakai, dávej pozor na cestu, ať opět neupadneš. Do svítání budeš doma.“ rozloučil se Hospodin se Zakaem.

Zakai se otočil a zcela chlapecky zamával na pozdrav, i když nevěděl, odkud hlas přicházel, byl slyšet odevšad.

Cestu do tábora začal pomalou chůzí, procházel trnům, které se plazilo při zemi a rozdíralo Zakaovi nohy. Byla mu zima, odřeniny pálily a měl žízeň.

Ve tmě nebylo skoro vidět, uslyšel téci vodu, jakoby vodopád, už se chtěl rozběhnout za zvukem vody a ochladit odřeniny a napít se, když si uvědomil, že je to na opačné straně, jakoby za ním. Tak radši šel dál. Kdo ví, co to bylo.

V jednu chvíli oblohu zahalil mrak, hvězdy pomalu pohasly a úplně se setmělo, Zakae přemáhal opět strach, „Vždyť zabloudím, domů nikdy nedojdu, říkal si v mysli.“

Vzpomněl si na slova Hospodina, že do svítání bude doma. A Bůh nikdy nelže.

To věděl již dávno. Radši se zastavil, posadil se na skálu, kolena přitáhl k sobě pod bradu a obejmul je rukama. Takto pozoroval tmu a čekal na okamžik, kdy mrak odvané vítr a on bude moci jít dál.

Usnout se neodvažoval. Příchod spánku se stával silnějším, už to vypadalo, že Zakai usne, když vítr odvál mraky a hvězdy zazářily na nebi.

Zakai se ihned vydal tím správným směrem, měsíc, který byl v úplňku trochu osvětloval cestu pouští. Tak došel až ke srázu, kdyby šel dál potmě, jistě by tam dávno dole ležel mrtvý. Podél srázu, vedla neznatelná pěšina, upozornil na ní Zajíc, který před Zakaem, přímo po ní utíkal pryč.

Tak Zakai, opatrně sešel dolu do údolí, našel rozcestí, kde špatně na své cestě za dědem uhnul a vydal se ke svému domovu, ke stanu svých rodičů. Pomalu začínalo svítat. Když přišel domu, byl dosti unaven, i lehce pochroumán. Rodiče i sourozenci jej hned začali starostlivě opatrovat. Zakai občas se zasyknutím bolesti od toho jak byl ošetřován, vyprávěl svůj příběh. I děd po svém návratu domu, mněl o vnuka starost a byl rád, že vše dobře dopadlo. Když se dozvěděl celé Zakaiovo dobrodružství, řekl „Pokud mu to neublížilo víc, bylo to pro něho dobré.“

Zakai, prospal celé dopoledne. V odpolední čas rozprávěl s dědem o hvězdách a s otcem o Hospodinu. Tak jako Ayal, tak i on Zakai již věděl víc.

EITANOVA HRA.

Eitan, je kluk jako každý jiný, k zábavě nemá daleko a k učení je jeho cesta delší. Kudrnaté vlasy jsou mnohdy plné písku nebo bláta, stejně tak jeho oděv a tělo. Klukovské radovánky a hra jsou pro Eitanovu vyhublou postavu na denním pořádku. Otec Eitana, Alon, říká, „Jen ať si můj nejmladší užívá radosti, já v jeho věku musel tahat pytle s obilím a hrát si, to jsem nepoznal.“

I tak je Eitan, dobrým synem svých rodičů. Co musí, to splní, ať už je to učení se různých potřebných dovedností, nebo pomoc v domácnosti.

S přibývajícím věkem, se již více zajímá o otcovo řemeslo. Otec je kovář a kovotepec. Není v Judově kmenu, samozřejmě jediný kovotepec, který se podílel na stavbě Stanu setkávání. Avšak uzvednou těžké kamenné kladivo, nebo správnou silou udeřit, je pro Eitana ještě namáhavé. Ale jednou to dokáže. Otec mu stále říká, jez hodně masa a zeleniny, to ti přinese sílu.

Eitan, kluk který se moc poučovat nenechá. A tak jeho kousky a dovádění občas chlapecké tělo bolí. Pak se přitulí k mamince a nechá se ukonejšit.

Někdy Eitan závidí ostatním kamarádům jejich nové věci a hračky, které si vyrobili. Avšak ještě nikdy nic nikomu nevzal. Kluci to o něm vědí a nelíbí se jim Eitanovo smýšlení, avšak mají jej rádi

a občas Eitana takto škádlí. Až to přeroste v pranici.

Je tu další den v životě šesti kamarádů u tůň nedaleko tábora Izraelského lidu.

Eitan přišel s novou hrou, kterou vymyslel, kdo vydrží déle bzučet jako komár.

„Tak to budu rozhodně já, já totiž jsem největší z vás.“ chlubil se hned Natan, Hadar, na to „Jó, jasně, ty aby ses nechlubil. Tady nejde o sílu, ale o výdrž a tu mám já.“ Kluci se div do sebe nepustili, Eitan je musel uklidnit. „Kluci! No tak toho nechte, to se pozná, kdo vydrží nejdéle bzučet.“

Chagai se hned ptal dál, „A jak poznáme, kdo vydržel nejdéle?“

„To je jednoduché, někdo bude počítat.“ našel řešení Eitan.

Nejlépe počítat uměl Zakai, do sta. A tak započal bzučící boj. Poprvé vyhrál Ayal.

V druhém boji, Chagai a třetí kolo nedohráli.

„Zakai! Ty, špatně počítáš!“ vykřikl Natan. Vyplašený Zakai se hned bránil, „Já, né, asi jsem se spletl, už hrajeme dlouho, omlouvám se.“

A tak chvilku seděli i mlčky koukali do vody. Hra se povedla i nepovedla.

„Kluci, já vím o sladkých Fíkách, ale jsou až na konci tábora, tam vidíte ten strom“ a Eitan ukázal na druhý konec tábora k návrší.

„Víš, že teď Fíky, jíst nesmíme, jsou teď trochu jako těžké víno.“ odpověděl mu Ayal

„No právě, bude to taková hra kdo z nás s ní aspoň jeden.“ pokračoval Eitan

Hadar se snažil Eitana, od tohoto plánu odradit, ale kluci již vymýšleli jak se tam

nepozorovaně dostat. Fíky, se v tuto dobu stávali opojnými a pro děti nebyli, ani

dospělí je nejedli. Vždy se čekalo na novou dobrou úrodu. To pak byli vynikající.

Ještě než vyrazili v podvečerní chvilce k Fíkovníku, tak osvěžili svoje těla v tůni.

Potápění, cákání, plavání sem a tam i jiné dovádění bylo užíváno co nejvíce.

Když na skále oschly a oblékly se,

následovala jejich cesta ke stromu

s Fíky.

Co však dál? Všude okolo bylo moc lidí,

co kdyby je někdo viděl, jak přestupují

zákaz. Ted' tato, ne zrovna dobrá hra

dostávala, to správné napětí, to je

dobrodružství. Kluci se domluvili, že

aspoň jeden Fík, každý utrhne sám a na svoje nebezpečí.

Co však to, co se najednou děje?

Lidé někam jdou a spěchají, z povídání kluci poznali, že přijela nějaká karavana za obchodem. V okolí stromu a u stanů zůstalo jen několik malých dětí a staří lidé.

Eitan pronesl „Vzduch čistý, teď anebo nikdy.“

Tak jeden po druhém se vydávali pro Fíky. Poslední šel Eitan. Přinesl hned tři.

„Ty jsou tak sladké a dobré, já vám nevím, proč je nemůžeme jíst.“ povídal Hadar

„Jdeme znovu, dokud je tu klid.“ Vyzval hochy Eitan. Ted' už se nedali dvakrát

pobízet. Což se jim nevyplatilo, již chvilku kluky zpovzdálí sledoval kožešník Leah.

Eitan šel pro Fíky opět poslední, Leah jej chytil za ruku a silně stiskl.

Eitan již nemohl utéci a bolest mu vehnala do očí slzy. Kluci viděli co se děje, ale

nemohli již Eitana varovat. Vyšli tedy ze své skrýše. Věděli, že nemá cenu se dál skrývat natož utéci.

„Už vás kluci, pozorují delší dobu, copak nevíte, že je zakázáno jíst Fíky!“

„Takže teď půjdeme k Vaším rodičům“ odpověděl Leah a kluci šli před ním, každý

očekával otcovu pádnou ruku. Cestou nepromluvili ani slovo. Leah dovedl kluky

k jejich rodičům a ve stručnosti vždy pověděl, co provedli, o zbytek se již nestaral.

Dovedl Eitana k jeho otci, pověděl pár slov a odešel.

Eitan tam stál a dosti jej mrzelo, že jej taková věc vůbec napadla.

„Nemusím se tě ptát, Eitane, kdo to vše vymyslel, takové nápady můžeš mít jedinež ty.“ „Víš, vůbec do jakého problému jsi nás všechny mohl dostat, a jak jste si mohli ublížit.“ povídal mu klidně otec.

Eitan tušil, ale představit si to nedovedl, je jen kluk, ještě je jen malý chlapec.

„Otče, já se moc omlouvám, bylo to hloupé a nesprávné, odpustíš mi to prosím.“ omlouval se Eitan

„Je ti to odpuštěno, mám tě rád, musím, tě však potrestat.“ řekl otec.

Tak, už je to tady, dostanu výprask, kluci jistě na tom nejsou jinak. Pomyslel si Eitan.

„Bylo by moc jednoduché, dát ti výprask na zadek, to neudělám. Koupil jsem dnes nějakou měď, a zítra po celý den budeš pracovat s kladivem tak jak je potřeba jí upravit.“ vynesl ortel Eitanův otec.

Pak jej s láskou obejmul a utřel mu slzičky.

Eitan by radši ten výprask, bylo by to jednodušší. Avšak na jak dlouho.

Jak to bylo u ostatních chlapců, nevíme, jistě někde ruka otcovská dopadla na pozadí hochů.

Když se znovu sešli, uplynulo několik dní, buď museli pomáhat rodičům a obměkčit jejich srdce, nebo měli dočasný zákaz se potulovat.

V první chvíli se rozpovídali o tom co se u nich pak dělo, jaký kdo dostal trest a i u některých hochů na jejich zadnicích, byli ještě vidět stopy po řádném trestu.

Ted' se tomu se vši vážností smáli a dováděli jako by to bylo součástí Eitanova plánu. Věděli, však dobře, že příště by to mohlo dopadnout hůř.

Inu, sousedovy hrušky, chutnají nejvíce.

CHAGAI.

Chagai, je dvanáctiletý skromný kluk, který se rád směje a má snad radost i ze svých neúspěchů, nebo i ze svého rozbitého kolene. Jeho dlouhé zrzavé vlasy, mnohokrát vlají ve větru a svítí do dálky. Okrové oči jsou stejně tak zvědavé, jako oči ostatních hochů.

Avšak Chagai se liší od ostatních hochů tím, že rád a sám podniká nejrůznější procházky po blízkém i vzdáleném okolí.

Jeho otec Jadon z kmene Dan, mu mnohokrát říkal, že by neměl chodit tak daleko sám. Může se mu něco přihodit a bude problém.

Ale, znáte kluky,

„Otče, já si dávám pozor a pamatuji si, kudy chodím.

Mně se nic nestane.

Nemějte starost, já se už o sebe dovedu postarat.“

Tak tomu skoro bylo i v ten den kdy odcházel za svým otcem na pastviny u severního

Hřbetu pohoří. Tam je pro Ovce mnoho dobré trávy.

Tam, kde jsou však Ovce, Kozy i jiná hospodářská

zvířata, jsou i jejich nepřátelé ze zvířecí říše.

VLCI!

A ti zdejší jsou opravdu velcí „Ovcokozožrouti“, jak jim mnohokrát říká Hadar.

Také toto pojmenování používá jako škádlivé oslovení. Pak nastává čas na přátelskou drobnou výměnu sil – pranicí, končící smíchem válejíc se v prachu na zemi.

Chagai, oblečen v tradiční oděv, s vakem vody přes rameno opět kráčel krásnou krajinou, poušť se pomalu ze žluté až hnědé barvy měnila v zelenou oázu.

Trávy přibývalo a k jeho uším doléhalo bečení ovcí a koz. Na tábor Izraelitů bylo vidět z výšky, zde v pohoří se nacházeli prameny potoka a posléze řeky, která napájela i oblíbené chlapecké tůně. Za dobu co putují, viděl mnoho rozdílné povahy pouště, někde nerostl ani mech, jinde byl život plný v květech. Někde písek byl ostrý jako sklo a jinde hebký jak vlna Ovcí. Vždy se rád nechával překvapit krajinou a stále objevoval ve svém úžasu nové přírodní krásy i záhady.

To když nalezl kosti, nějakého jemu neznámého zvířete. Pak se jen na ně pozorně díval, dotknout se jich, nebo je vzít do tábora, by znamenalo prohřešek, proti

Hospodinovým příkazům.

A tak Chagaiovy stačí, jen pozorné oči, výřečná ústa a i um malování. Po návratu vždy dovede kosti dokonale popsat a i namalovat. Otec, nebo kdokoliv jiný z rodiny najdou již „vlastníka“ těch kostí. Mnohdy zvolají „Už Vím! To je Buvol.“, nebo

„To může být i ten náš Kozel, co na něho byli vloženy hříchy.“ A tak podobně.

Dnes však Chagai žádné kosti nenalezne.

Před chlapcem se objevilo v nedaleké dálce stádo a u něho byl jeho otec i starší sourozenci.

Radostně na ně zamával, zavolal a dostalo se mu stejné radostné odpovědi. Při setkání Chagai skončil v otcově náruči, pohlazen po vlasech a přivítán ostatními pastevci podobným přátelským způsobem, započalo mnohde podobné, rodinné povídání – Jak se má matka a děti, co dělají, co se přihodilo. A tak podobně.

Také se povídá o nadcházejících událostech, nebo co kdo vyvedl a i rozebrány byli vztahy několika lidí z kmene.

Při tom všem se pásli Ovce, nebo se stáčela lana z přírodního materiálu, pracovalo se tak dobře jak jen to šlo. Mnohdy se stádo muselo přehnat na jinou pastvu.

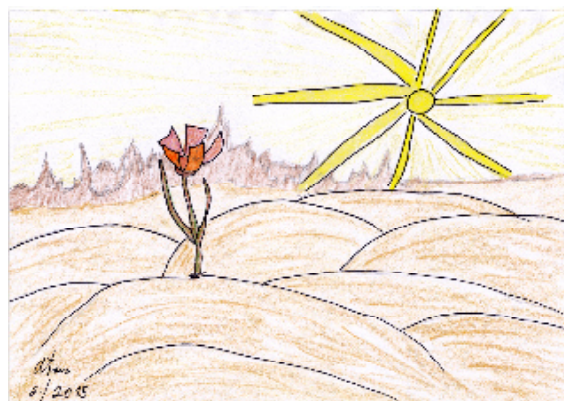
Pak Chagai, získával mnoho dobrých rad a všiml si jak to či ono dělají ostatní.

I on jednou bude u stád, neukáže-li mu Hospodin jinou cestu.

Po drobném obědě, se Chagai rozloučil a vydal se na procházku po okolí, takto vždy nacházel jinou cestu k tůním. Někdy šel do kopců, jindy po rovině. Byl sám se sebou a s Hospodinem.

Dnešní cestu zvolil do míst, kde ještě nebyl.

Slyšel, že za kopci je rokli a ta vede skoro až k řece. Vystoupal po kamenitém povrchu na první vyvýšeninu, rozhled po krajině byl nádherný. Slunce se v odpoledním čase klonilo k západu. Vydal se dál, nalezl novou květinu, rostla rovnou z písku, okolo nic, ani trs trávy. Takových květin modře kvetoucích v tom místě bylo mnoho. Neutřhl ani jednu, nepotřeboval jí.

Tak proč jí ničit, jistě je někomu ze zvířat prospěšná.
Když došel za velké skalisko, zaslechl nějaký šramot, nějaké hlasy. Zvíře? Člověk?
Nevěděl, zatím.

CHAGAI A MÁLEM POSLEDNÍ PROCHÁZKA.

Co chvíli se Chagai ohlížel a i okolo sebe pátral, neviděl nic a nikoho. Rozhodl se tedy vystoupat na vrch menšího kamenitého kopce. To však již neuskutečnil, před ním se v dálce objevili dva Vlci. Chagai již věděl, že je zle. Vítr vál od něho k nim a jeden z Vlků větřil. Byli to statné zvířata, u Chagaie by mohli být za chvíli.

Hoch na nic nečekal a dal se na útěk směrem k táboru pastevců. Neuběhl ani čtvrt cesty, když si všimnul koutkem oka, že Vlci se dali po jeho stopě. Běžel, jak nejrychleji uměl. Ve vší smůle však ztratil směr a vydal se obloukem do míst, kde byl příkrý sráz a dole tekla řeka v kamenném korytu. To však Chagai ještě nevěděl. Co chvíli zakopl a rozbíjel si tak nohy a ruce o ostré hrany kamenů, Vlci již byli na doslech. Chagai slyšel, jak za ním běží, slyšel dusot jejich tlap a hlas jejich dechu mu

vháněl do žil víc strachu, než by potřeboval. První nejrychlejší Vlk již byl na skok od chlapce, využil jednoho vyvýšeného kamene a jedním skokem se mu zakousl do oděvu. Chagai se obratně, jak to neví, z oděvu svlékl a ponechal jej Vlkům, dál běžel bez šatu. Vlci zápasili chvíli o šat, ale pak zjistili, že kořist uniká dál. Vydali se ihned po Chagaiově stopě. Chlapec byl zahnán až na samý okraj srázu, pod nímž v hloubce rychle tekla řeka. Chagai se nerozmýšlel a ani se nezastavil, jedním odrazem od skály se vrhnul do řeky. Bylo to právě včas, Vlci se v okamžik hochova odrazu od hrany skály, na tom samém místě zastavily. Vztekly vrčely a vydávaly hrůzostrašné zvuky, chvíli šli podél řeky s nadějí, že cesta ke kořisti bude někde přístupnější. Neuspěli. Skalní stěny jim znemožnily další cestu. Upustili od úlovku a

vydali se do pouště.

Chagai, dopadl do vody na kámen skrytý pod hladinou, vyrazil si při tom dech a krátce byl bez sebe. Včas, ale přišel k sobě, a ač značně unaven a pohmožděn, snažil se v proudu řeky plavat. Nevěděl, kam jej proud řeky zanes, také o tom nepřemýšlel. Bojoval s proudem vody i s chladem.

Chagai, se probрал z bezvědomí před večerem na písčitém břehu. Okolí poznal hned, je to místo kam občas zajdou s klukama, avšak málokdy, je totiž značně vzdáleno od tábora. Jak se dostal z vody, také nevěděl. Zkusil se postavit, šlo to však velmi špatně. Bez šatů a potlučený se vydal do tábora.

Po půl hodině, pomalé chůze zaslechl hlasy. Ano byli to kluci, užívali si radovánek v tůních. Než k nim došel, na dohled uplynul ještě krátký čas.

První jej spatřil Ayal. „Chagai, kluci Chagai a něco se mu stalo.“ zvolal a hned k Chagaiovy běželi.

„Chagai, Chagai, co se ti stalo, nebolí tě něco.“ Tak podobně se jeden přes druhého vyptávali. Nakonec se správně rozhodli, že Chagaie dopraví do tábora. Oblékli se a silnější Natan, vzal Chagaie na své záda. Cestou se v nesení kamaráda vystřídal s Hadarem.

Po příchodu do tábora začal drobný halas, „Copak se mu stalo a kde má šaty?“, „Kluci co jste zase dělali?“, vyptávali se lidé. Chlapci jen povídali jak Chagaie našli. Víc nevěděli. Když hoch předal vyděšené rodině, snažili se být také nápomocni, ale s poděkováním byli posláni pryč. Chagai, byl s láskou a pečlivostí ošetřován až se natolik zotavil, že mohl vyprávět svůj příběh. U vyprávění byla přítomna spousta rodinných přátel a i kamarádi Chagaie.

Každý z nich docela tiše a skrytě záviděl takovému dobrodružství, ale prožít by jej nechtěli.

Ten den kdy Chagaie pronásledovali Vlci, bylo stádo jeho otce, těmi Vlky napadeno. Ovcím se nic nestalo, jen jedena Vlčí kůže byla přinesena Chagaiovy jako dar.

Dodnes jí opatruje a připomíná mu skoro poslední procházku.

HADARŮV DÁREK.

V tomto příběhu se dozvíme, že pýcha a povýšenost vůči kamarádům povede Hadara k pláči, odpuštění a k tomu, aby opět stanul pevně nohama na zemi, po níž chodí. Hadar je vysoký kluk, je jiný než ostatní chlapci, má totiž po svých předcích světlé vlasy a krásné modré oči. Co dostal od Hospodina na kráse, bylo lidově řečeno ubráno na moudrosti. A přesto se Hadar rád učil obchodovat, rád pečlivě pozoroval svého otce při uzavírání obchodu. A rád pomáhal otci se zbožím, třídění, oceňování a příprava zboží pro další obchod.

Hadarův otec Ravid, byl obchodník, nakupoval potřebné zboží pro Izraelský lid od karavan a s menším ziskem zboží dál prodával. Samozřejmě Ravid nezapomínal na Hospodina. Za utržené peníze, vždy pravidelně zakoupil Ovci a dle zvyklostí jí prostřednictvím kněží u stanu setkávání, s úctou odevzdal Hospodinu.

Při obchodování s karavanami, Ravid nezapomínal na své děti, občas jim dopřál něco co děti z jiných rodin mít jen tak

nemohli. Hadar nebyl výjimkou, i tentokrát dostal od svého milovaného tatínka dárek, byl to malý Králíček, podivuhodné to zboží. Spíš se divoký králík dal chytit v poušti, než jej koupit.

Chlapec byl nadšen, věděl sice, že Králíčka má dohromady s mladšími dětmi, ale i tak si jej oblíbil.

S chutí o tom pak vyprávěl klukům na jejich tradičním místě. A pak se začal normálně klukovsky vytahovat.

„A když si řeknu otci, tak mohu mít cokoli. A můj otec mi to sežene, on je totiž ten nejlepší obchodník.“ povídal Hadar

„Hadare, jen se nekasej, kdyby nebylo vašich dědů,

tak máte všichni stejně to co ostatní. Nejsi jiný než my, ničím se od nás nelišíš.“ odpověděl mu trochu ostře Ayal

„Jsem jiný než vy, mám lepší věci a nemusím chodit v jedných šatech po celý rok, jako ty!“ na to Hadar

„A nejsi, máš stejně holý zadek jako každý z nás a to, že tvůj otec umí, obchodovat není důvod, abys byl na své kamarády ošklivý a povyšoval se nad nás!“ odpověděl již trochu hlasitě Eitan

Chlapecká hádka se dostala až na samý konec. Tentokrát se, kluci mezi sebou nepoprali. Za to jim ta námaha nestála.

Natan, nakonec celou záležitost ukončil několika větami: „Víš co Hadare, běž si ke svým drahým věcem a hraj si s nimi. Kluci jdeme pryč, vystačíme si s tím, co máme.“ Hadar se vzdorem v očích pozoroval, jak kluci jdou jinam, ani jednou se neotočili. A tak zůstal sám. Vrátil se do stanu k rodičům a pár dní chlapeckou společnost nepotřeboval.

Hadar se jednoho dne vydal na známé místo, k tůním. Nikdo tam nebyl, posadil se a začal, aniž věděl proč vzpomínat co všechno tady i jinde prožili.

Rád by vrátil čas a za svou pýchu by si nechal natlouct. Rozplakal se.

Bylo mu všechno líto a nevěděl jak dál.

Trochu více začal vát vítr, Hadar pojednou zaslechl hlas, „Hadare, Já vím, co jsi špatného učinil, a pomohu ti.“

„Je tu někdo?“ zeptal se Hadar a uslzenýma očima se snažil někoho zahlédnout.

Vítr začal opět vát. „Můj milí Hadare, Tvůj otec, je spravedlivý muž v mých očích a je mi líto Tvé nepravosti.“

„Bože jsi to Ty?“ ptal se Hadar a poklekl. Tak jak to

činil mnohokrát při modlitbě s rodinou.

„Ano, Hadare, Jsem to já, jdi a omluv se chlapcům, požádej je o odpuštění.

Věř, že vše bude v pořádku. Máš krásné srdce, tu krásu se snaž rozdávat.“ pravil Hadarovi Bůh.

Vítr přestal vát. Hadar marně naslouchal, zdali neuslyší další slova. Po chvílce se zvednul a sbíral odvahu. Jeho duše a hrdost mu bránili v tom jít se omluvit a požádat o odpuštění.

A přesto se rozhodl. Ano, půjde a omluví se, vždyť takové skvělé kamarády by už jinde nenašel. V tůni si umyl obličej a hned mu bylo lépe.

I rozběhl se na místa, kde se vždy setkávali, kde si hráli a dováděli. Jistě na jednom z míst kluci budou. Ujišťoval se Hadar.

Teprve u prádla, tedy v místech kde se řeka rozšiřovala a umožňovala lidu mnoho různých činností. Kamarády našel.

Kluci zde házeli kamenné žabky do vody a počítali, kolikrát se kámen odrazí.

Když je Hadar spatřil, zastavil se a trochu ztratil odvalu. Hlavou se hnaly myšlenky,

„Co když po mně budou házet kameny.“

„Co když mně vyženou.“

A tak podobně.

Povzdechl si a pomalu k nim vykročil.

První jej spatřil Natan.

„Kluci, Hadar je tu.“ řekl

Ostatní se ihned otočili a dívali se na něj.

Občas se jejich pohledy střetly, ale mlčeli. Nikdo nevěděl co říci.

„Kluci, já bych se chtěl omluvit a poprosit Vás o odpuštění.“ začal pomalu mluvit Hadar.

„Je mi to všechno líto, omlouvám se.“ Stál naproti nim a díval se do země.

Ticho přerušil až Ayal, „My už se nezlobíme, vždyť tě známe. Tak pojď s námi házet žáby.“ ozval jej Ayal.

Hadarův obličej se rozzářil a s úsměvem se všichni dohromady začali pošťuchovat.

Nakonec proběhla soutěž, koho žába se od vody odrazí více.

A když se naplnil čas k návratu domu k rodinám, byli opět dobrými kamarády. Kluci se nikdy na sebe nedokázali dlouho hněvat.

Nakonec všichni prožili večer u Hadarovi rodiny, poslouchali vyprávění mužů a stařešinů, rádi spořádali chutnou večeři a než usnuli spánkem spravedlivých, na nebi již svítily hvězdy.

A Hadar? Ten nemohl dlouho usnout, stále v duchu děkoval Bohu a slíbil sám sobě, že už tak ošklivě, nebude nikdy jednat. Vždyť přátelé jsou cennější než všechny poklady světa.

NATANŮV SEN.

Natan, je obyčejný hoch. Drobnější a nejmenší ze všech. Když se narodil, byl opravdovým darem pro svoje rodiče. Také všichni měli za to, že dlouho na světě nebude. To pro svou drobnost. Ničím zvlášť nevyniká, snad jen tím, že jeho sny jsou barvitější a dobrodružnější. Mnohokrát ze snu mluví nějakým divným jazykem a také se občas spící prochází táborem Izraelského lidu. Když se následně probudí, je o mnoho dál, než je stan jeho rodiny.

Se svými kamarády s chutí prožívá běžná klukovská dobrodružství, a tak svým rodičům připravuje nejednu pernou chvíli.

Natanův děd, však vždy říká. „Co mu Hospodin ubral na postavě, tak mu přidal na živosti a hravosti.“

Jednoho dne, po docela náročném dni, Natan usnul ani nevěděl jak. Ve snu se pohyboval se svými kamarády v nádherně zelené zahradě, plné roztodivného ovoce a různé zvířeny, kterou ještě nikdy nespatriil. Bylo to tak krásné a neskutečné.

Také to však byl Natanův sen.

V zahradě potkávali nejrozumnější lidi, a i když je neznali tak s nimi mluvili a nebáli se cizích lidí.

Byl to krásný a hezký sen.

Jak už to bývá, jeden sen střídá další. Natan se v něm probudil v čistě povlečené posteli, na sobě měl pyžamo a okolo něho nebyl stan ani chýše. Bylo to podivné

obydlí, nepocíťoval strach, neměl žádný pocit, jen nevěděl kde je a co to všechno okolo něho je. Bylo mu to však příjemné.

„Natane, miláčku, vstávej, už je čas. Za chvíli musíš jít do školy.“ říkal ženský hlas. Nevěděl, že ve snu je to jeho maminka. Nechápatě vstal, a při tom věděl přesně, co má dělat. Svlékl pyžamo, došel se umýt a při tom všem se stále podívoval, věcem okolo sebe. Žena, která chystala snídani, byla podobná jeho skutečné mamince. A pak nechtěl věřit svým vlastním uším, jak říká, „Dobré ráno maminko, dneska se budeme ve škole učit historii putování Izraelců pouští.“

„To bude fajn, pak mi to budeš vyprávět, ano?“ odpověděla maminka.

Natan, po snídani vzal svou školní tašku a vykročil ke dveřím. V tom okamžiku se probudil. Celý zpocený se posadil na svém slaměném lůžku a okolo něho byl dobře známý stan. Olejová lampa vrhala dostatek světla, aby dokázal v přítmí rozpoznat všechny věci i spící sourozence. Byl rád, že to byl jen sen. Ulehl opět na lůžko a usnul. Dalo by se teď říci, že již bude spát klidně až do rána.

Nebylo tomu tak.

Ve svém dalším snu se Natan ocitá v docela jiné době a také prostředí se hodně změnilo. Natan se ve snu probudil v nějaké jeskyni. Na sobě měl opět šaty, jenže dávali najevo, že již dávno nejsou tím, co byli, když je někdo ušil. Potrhané a špinavé

halili jen to nejnutnější. Natan vyhlédl opatrně z jeskyně a viděl spálenou krajinu, plnou nejrůznějších trosek budov a techniky.

Se svou rodinou utíkal tam, kde tušili záchranu, do Izraele.

Tam je nová možnost pro život v míru.

Zde v Evropě řadí skupiny zvrácených zločinců, kteří si přivlastnili všechna práva a neštítí se ničeho. Mnoho lidí bylo zabito a i Natan skrytý za zdí, mohl jednou vidět velké zlo. Rodina jeho kamaráda byla pobita a jejich děti byli, odvečeny následně neznámo kam. Natanův kamarád se bránil zločincům, strhali z něj šaty a hodně mu ublížili.

Když zločinci odešli, odvážil se Natan jít opatrně ke kamarádovi. Ještě žil, ale umíral a s Natanem se alespoň rozloučil.

Natan se opět trhnutím probudil.

I když byla chladná noc, Natan byl zcela zpocen. Rozplakal se. Nechápal, proč má takové sny. Jeden krásný a další ošklivý.

Usnul a již spal klidně až do rána.

„Natane, Natane, je čas vstávat, dnes ženeme na novou pastvinu“ budil jej otec.

„Ještě chvíli, otče“ škemral kňouravě Natan.

Otec se zasmál a pohladil jej po vlasech. „Tak nás pak najdeš na jižním svahu“ řekl mu ještě otec a šel po své práci.

Natan pomalu vstával. Připomenul si noční sny. Přivítal se s maminkou a sourozenci.

„Jakpak ses vyspal“ ptal se jej bratr. „Nic moc, měl jsem divný sny“ odpověděl Natan.

„To ty máš stále, tak si pospěš se snídání, a utíkej za otcem“ dopověděl Natanův bratr a šel za svou každodenní činností.

Natan se rozloučil s maminkou a utíkal za otcem, aby byl nápomocen u Ovcí.

Po celý den radostně a hravě byl užitečný a učil se tomu základnímu řemeslu, pastevectví. A když byla stáda na nových pastvinách, zjistilo se, že jedno z jehňat chybí. Jadon, Natanův otec, chtěl pověřit hledáním jehněte starší Natanovi bratry, ale Natan si u otce vyprosil souhlas, s tím, že jehně najde sám.

„Aspoň se o to pokusím, stejně nemůže být daleko, a když se mi to nepovede, tak mi potom pomůžete.“ řekl Natan a běžel cestou, kudy hnali stáda. Rozhlížel se na všechny strany, jeho sluch byl zaměřený jen na hlas jehněte. Uslyší ho?

Už jej slyší, je v rokle. Asi tam zaběhlo za vidinou dobré trávy, nebo se něčeho leklo. Když chlapec vešel do rokle, jejíž stěny byli strmé a byl zde znát chlad viděl, že jehně drží v náručí nějaký muž. Takového vysokého člověka celého v bílém šatu, ještě nikdy neviděl. Muž stál k Natanovi zády, a když se k němu otočil, tak zrovna začalo svítit slunce tak nevhodně, že Natan tomu muži neviděl do tváře.

„To je jehně mého otce pane, vrátíte mi jej prosím“ ptal se uctivě a v dobré vzdálenosti Natan, rukou si clonil oči ve snaze vidět mužovu tvář.

Jistě, měl by se bát, cizího člověka, ale jaksi měl k němu důvěru, věděl, že mu neublíží.

„Bud' zdráv Natane, synu Jadonův“, promluvil člověk Natan byl překvapen, odkud znal jeho jméno a jeho otce?

„Pane, vyznáte mého otce?“ optal se

„Ano, můj Otec zná tvého otce a nejen jeho, zná každého z Vás“ odpověděl Natanovi muž.

Natan tam stál a nevěděl, co teď má dělat, a tak jen naslouchal.

„Jsem totiž posel Tvého nebeského Otce.

I tvé poslední sny, Natane byli jeho dílem.

Chtěl ti v nich ukázat, co může lid mít a co ztratí.

Viděl jsi i tu nejsmutnější budoucnost. Avšak, vše se k dobrému obrátí a opět budete spravedlivým lidem.

Pokud můžeš, hovoř o tom s každým. Dej však dobrý pozor na to, co komu povíš.

Ne každý Ti bude nakloněn.“

„Zde je jehně tvého otce, jdi v pokoji Natane“ pověděl muž, postavil jehně na zem, otočil se a odešel v paprscích slunce pryč.

Natan, tam chvilku stál a až teď mu došlo, s kým mluvil. Pochopil i význam svých snů a proč jsou takové, jaké jsou. Jakoby najednou byl moudřejší. Popadl jehně a utíkal, co mu nohy stačili ke svému otci.

Pastevci již seděli okolo ohně, měli postavený stan a již se vyprávělo, pilo dobré víno a k jídlu byla dobrá krmě, co si jen lze představit.

Natan vrátil jehně do stáda a za chvilku již vyprávěl svůj zážitek všem okolo ohně. Dnes se Natanovi nikdo nesmál, jen občas byli vysloveni, drobné pochyby.

CO NÁS TĚŠÍ.

Dětský svět je plný všeho potřebného. A také všeho co kluky zajímá, baví i to co by radši nikdy nedělali. Generace za generací od počátku stvoření člověka, tomu není jinak a také to tak, co bude země trvat, se nezmění.

Naši kamarádi se opět jednoho krásného slunečného pouštního dne sešli u svých oblíbených tůní. Dovádění v chladivých vlnách řeky jim přinášela velkou radost a odpočinek, mnohdy po pořádné každodenní práci. Ne, že by je rodiče přetěžovali, ale jak už to bývá, tak děti to vidí jinak.

„Kluci, co vás všechno baví“ začal se ptát Chagai, to už byli všichni z vody venku na kamenech a slunili se ve stínu skal.

„Mě baví skoro všechno“, „Já nejraději lezu po stromech“, „Rád skáču do vody“,

„Mám rád práci se dřevem“, „Rád jím“,....

A tak podobně na přeskáčku chlapci na Chagaiovu otázku odpovídali. A všechno co řekli, byla pravda.

„Tak to pojďme prozkoumat, prozkoumáme všechno, co nás baví, a zjistíme, co baví nás všechny dohromady“ řekl Hadar.

„Hurá, a jako první prozkoumáme vodu!“ radostně vykřikl Natan a hned se skokem přenesli do vln tůně.

Začalo cákání, potápění pro kamínky, plavání tam a sem i vzájemná opatrná bitva ve vodě.

Když se vydováděli, a povyprávěli si další možnosti „zkoumání“, oblékli své šaty a s hrou - Kdo bude dřív tam u toho...- šli do svých domovů. Dnes nebudou na společné večeři u jednoho z nich. Začíná totiž nějaký svátek a to musí být u svých rodin. Jaký svátek? To moc chlapce nezajímá. Ale vědí, že není dobré se svátků neúčastnit.

Zakai, když se vrátil ke svým rodičům a sourozencům se nejprve otce ptal na to, co ho bavilo, když byl malý.

„Asi to, co baví teď tebe, Zakai. Jen s tím rozdílem, že jsem s rodiči, tedy s tvým dědou a babičkou, žil v Egyptě. Bylo tam mnoho dětí a bylo i mnoho příležitostí k hrám. Občas jsme taky něco špatného provedli a byl z toho výprask. Ale, jedna věc nás nebavila a nelíbila se nám. Když se Egyptské děti nad námi pyšnily a ubližovali nám“ Vysvětlil rád otec Zakaovi.

„A proč tě to zajímá“ optal se starší bratr

„Ále, s klukama zjišťujeme, co nás baví a co ne. Už jsme zjistili, že nás baví se koupat v tůních, zítra zkusíme něco jiného“ odpověděl Zakai dal se do jídla, jen aby se jej dál na nic neptali.

„No zítra toho moc nezjistíte, je totiž svátek a všichni budou oslavovat, i ty a tví kamarádi.“ dopověděl otec.

Hovor se tak stočil jinam, k zítřejšímu svátku a i k tomu co je potřeba udělat ve stánku setkávání.

Zakai se rozloučil, popřál dobrou noc a šel snít. Zjistil, že spánek má taky moc rád.

A skoro nikdy se mu nechce ráno vstávat.

Než se Zakai nadál byl tu nový den, sváteční den, Zakaovi se opravdu nechtělo vstát, tolik by ještě spal a snil. Však mu maminka laskavě a mile řekla, že donese konev s vodou a hned bude na nohou.

Zakai tedy na nic nečekal. Vstal, opláchl se vodou a po snídani, již o mnoho čile odešel s bratry ke stanu setkávání. Postupně tam přišla nejen celá Zakaiova rodina, ale i celý tábor. Slavnost nebrala konce, kluci sice chápali význam celé slavnosti, všech slov a i dalších věcí, ale stejně se potajmu vytratili a sešli se u háje, kde rostli Fíkovníky.

Hned radostně začali šplhat do korun, předháněli se, kdo vyleze výš. Opět přišli na to, že šplhání po stromech je to nejlepší, co kdo mohl vymyslet.

Tato klukovská hra skončila pádem Chagaie z výšky na zem do písku, uklouzla mu noha na větvi anebo se pořádně nedržel. To sám neví.

Docela otřesen, avšak nepolámán se Chagai zvedal s pláčem ze země. Všechno jej bolelo. A tak se kluci šli radši projít do skal. K polednímu se vrátili na slavnost, byla hostina, tancovalo se a hudba hrála. Kluci se připojili ke svým rodinám a zapojili se do veselí.

Jen Chagai, měl vážnější rozhovor s otcem, o poslušnosti dětí k rodičům a o tom co všechno se mohlo stát.

Nakonec otec Chagaie obejmul a uložil jej k uzdravujícímu spánku.

Veselá slavnost pokračovala až do večerních hodin, ale to už kluci uháněli na návrší pozorovat hvězdy a zkoušet podle nich určovat směr. Zachumláni v pokrývky seděli co nejbližší k sobě, ještě než vyšel měsíc, začal foukat studený vítr od severu.

Věděli, že v noci je mráz a zima, avšak v tuto chvíli na to nedbali. Přemýšleli nahlas, zda na těch dalekých hvězdách je život, zda tam je poušť, ovce, stromy a lidé.

Nakonec se smíchem rozeběhli do svých domovů.

Ranní sluníčko vysušovalo námrazu na kamenech a ohřívalo zem. Hadar, syn obchodníka Ravida, měl dnes dopoledne a část odpoledne dosti práce s balíky nejrůznějšího zboží. Co otec nakoupil se muselo rozbalit, zkontrolovat a znovu zabalit do jiných balíků. Hadar má rád tuto práci. Vždy je to pro něj velké překvapení a pak se mnoho vyptává, co že

to je za věc, k čemu slouží, kam se pošle, nebo kdo si jí již zakoupil.

Hadar také nejrůznější zboží roznáší, i dnes šel s nějakými miskami a dalším zbožím za otcovými zákazníky. Vždy se slušně a zdvořile pozdravil s majitelem objednaného zboží a pak věc předal. Peníze, nebo jiné zboží za donesené nebral. To bylo na jeho otci. Tak to také má být, je to věc dospělých mužů a ne chlapců.

Pokud Hadar přišel ke známé rodině a byl tam jeho kamarád, tak vždy se trochu při hrách zapomněl. Pak rychle uskutečňoval roznášku zbylého zboží.

Eitan, syn kováře Alona, dnes dostal za úkol nanosit dřevo, vydal se proto časně ráno do okolí a hledal kdejaký prut, haluz, nebo i suchý strom. Cestou mohl navštívit kdeco a kdekoho, nebyl v tom omezen. Jen svůj úkol musel dobře splnit. Což nebylo nikdy nespílitelné.

I dne v jednom háji nacházel suché větve, a náruč se hezky plnila. Potkal zde také svého kamaráda Zakaie, šel se vzkazem od otce k jednomu známému. Kluci se proto dali do společné řeči a šli vyřídit vzkaz, cestou oba sbírali dřevo. Cesta vedla přes tůň, tedy nedaleko nich.

„Zakai, půjdeme se vykoupat a pak vyřídíme vzkaz, jó?“

„Nó, radši až potom, až se budeme vracet, nerad bych přišel domu a zjistil, že vzkaz jsem vyřídil pozdě. To bych asi dostal na zadek“ odpověděl Zakai

Eitan, uznal, že na tom něco je. A tak šli napřed vyřídit vzkaz. Než se vrátili k tůň, měli dvě pěkné náruče dřeva. Slunce již bylo docela vysoko, a jeden druhého nemusel pobízet, v rychlosti byli bez šatů a jedním skokem ve vodě. Vodní úvodní bitva zněla radostným smíchem. Pak několik metrů plavali tam a zpět, chladná voda je nakonec vyhnala na vyhráté kameny. Leželi na zádech, slunili se a povídali si o dnešním krásném dni, i o tom co podniknout odpoledne a večer.

Eitan a Zakai v pozdním odpoledni nasbírali společně ještě dvě velké otepi dřeva a donesli je do kovárny. Chlapci byli pochváleni, k jídlu dostali placky a šli se podívat za svými kamarády.

Jako vždy je našli na kamenech u tůň. Zkoušeli, kam popluží jejich lod'ky ze dřeva, aniž by do nich strčili.

Lod'ky, pluli vždy po proudu a ztráceli se v zákrutech skal.

Vodní radovánky a hry dovršili dnešní den.

Dnes budou všichni u Ayala, jeho otec jim slíbil vyprávění, jak byla vyráběna Archa a stan setkávání.

Kluci se ještě před odchodem z tůň, shodli na tom, že i práce je zábava.

A pokud jí udělají dobře, mají na chvíli „klid“ od rodičů.

(Pokračování.)

I vydali se přes tábor k Aylovi, ale nebyli by to kluci, aby se do něčeho nezapletli. Hagar u jednoho stanu zakopl a vytrhnul několik kolíků. To bylo hned pozdvižení. Ač se omluvili a opravili způsobenou škodu, tak přesto pár pohlavků jim bylo uštědřeno. Chagai, cestou trochu mrzutě řekl, „Dospělí si pořád myslí, že my jsme na nic, že nic neumíme jen dělat hlouposti.“

„Zase tak zlé to nebylo, kdyby Hadar dával pozor na cestu tak se to nestalo.“

Pověděl Natan, pak už až k Aylovi jen mlčeli. Přivítání, bylo krásné a srdečné, každý se potom usadil na jim určená místa a začalo vyprávění o tom, co celý den kdo dělal, jak se měl a co prožil. Při tom všem povídání se jedlo a pilo. Po večeři, k níž se sešla celá rodina rozvětvené příbuzenstvo, začal Ayalův otec vyprávět slíbený příběh Archy.

Než se dostal na konec vyprávění, většina dětí už spala, i kluci usnuli. Nechali je tak, jen pár přikrývek přes ně dali, aby noční chlad jim neublížil.

Tábor Izraelitů, ztichl a usnul spánkem spravedlivých. Hospodin nad nimi bděl.

Ráno bylo krásné plné barev a slunce. Kluci se postupně probudili a u nádob s vodou při ranním osvěžení drobátko dováděli rozpustilostí. Až je maminka Ayala musela napomenout.

Po snídani, k níž byla placka a kousek sýra, dostali kluci na dnešní den volno.

Samozřejmě se vydal každý z nich ke svým rodičům, vyptat se zda je něco potřeba učinit a tak podobně. Práce byla jen nepatrná, drobnosti. Když vše splnili, vydali se

do hájů, takového menšího lesíka. Tam začali hrát svoje oblíbené hry, napřed zápasily, potom zkoušeli boj s dřevci a nakonec ke slovu přišli i kamínky, kostky a jiné věci. Na náhodně utržené boule a škrábance nedali, slzičky přemohly a s chutí se pustili do dalšího přátelského souboje.

Na jiném místě nahnuli hromady písku a budovali i v něm skrz na skrz díry.

Mnohokrát se stalo, že se vše před koncem hloubení zřítilo. To bylo dobrodružnější. V jednu chvíli se chlapci rozhodli, že se vydají na pastviny za Chagaovým otcem. A rovnou šli přes tůň. Než tam došli, již na sobě neměli šaty a soutěžili v tom, kdo bude první ve vodě. Vyhrál Natan.

Po takovém to osvěžení a usušení na sluníčku, s drobným hladem, uznali, že je čas jít. Snad na pastvinách bude něco dobrého k snědku. A bylo.

Avšak, napřed srdečné vítání, pak shánění zatoulaných ovcí ke stádu a po chvílce se zasedlo i se staršími k jídlu. Chléb, sýr, kousek uzeného masa, nějaká ta zelenina nasýtily věčně vyhládlé kluky. Dospělí odešli po své práci a kluci hráli s dřívky i kostkami hru.

Den se pomalu chýlil ke svému konci, sluníčko sláblo. Kluci dohráli hru, poděkovali za pohostinnost a rozloučili se. Jejich rychlé nohy je vedli k jejich oblíbeným tůňm. Koupání a dovádění ve vodě je jim přirozené. V jednu chvíli se Zakai vynořil z vody a povídá „Mám takový pocit, že se brzo budeme stěhovat, že vydáme na cestu“

„Na jakou cestu?“ ptal se nechápavě Eitan

„No, všichni, úplně všichni, celý tábor. A půjdeme do té zaslíbené země“ vysvětlil Zakai.

Chlapci se přestali koupat, a jeden na druhého koukali. Jako, že si z nich Zakai dělá srandu.

„To jako přijdeme o všechno to tady?“ ptal se opět Eitan

„No, ano. Jistě najdeme stejné tůně, nebo lepší.“ Na to Zakai

„A kdy půjdeme?“ optal se Hadar

„To nevím, asi brzo“ odpověděl Zakai a vrhnul se na Chagaie, kluci se potopili pod vodu. Začalo další dovádění. Dokud jim nebyla zima.

Hřejíce se na kamenech rozprávěli o dnešním dnu. I také hodnotili tu svou zkoušku, cože je víc baví. Nakonec zjišťují, že všechno.

Jen Zakaiovo povídání o dalším putování, je trochu nutilo přemýšlet. Kam se půjde, jak dlouho, přes hory, poušť?

Vydali se zpátky ke svým rodinám, dnes spolu nebudou. Možná zítra. To nikdy nevědí.

Po příchodu domu se každý z nich vyptával na další cestu, celého národa.

I rodiče tak trochu tušili, že nastane změna. Avšak, své syny uklidnili, že tak rychle to nebude.

Nad stanem Setkávání, byl stále oblakový sloup a Mojžíš, rozmlouval s Hospodinem.

PŘÍPRAVA NA CESTU.

A je to tu. Nadešel čas vyjít dál do země zaslíbené. Kluci v předvečer dne, kdy se mělo začít všechno balit, poklízet a nakládat, se sešli u Zakaie, jednak naslouchali vyprávění starších a také se chtěli, dozvědět jak to bude se stanem setkávání. Jak jej budou balit a kdo co ponese.

„Mojžíš nám to vše vysvětlil, říkal to i lidu, avšak vy jste kluci byli někde po svých, tak nevíte nic.

No já vám to teda řeknu.“ povídal Zakaiuv otec

„Hospodin, ustanovil Lévijsce, aby se starali o stánek Setkávání, každý rod má na starosti část, někdo ponese truhlu, jiní závěsy a náčiní a tak podobně. Napřed Mojžíš a Áron upraví vše potřebné přímo ve stánku a pak se do práce dají vyvolení

Levijci. Každý koná, to čím byl pověřen a až bude vše zabaleno tak zazní stříbrné trubky a my všichni vyjdeme na cestu. Jak dlouho budeme putovat, to se neví.

Dnes a zítra ještě chvilku budeme na tomto místě, v dalších dnech jistě najdeme novou zem.“ dopověděl Zakaiuv otec a kluci se rozloučili přáním dobré noci, šli spát. Dlouho do noci si povídali a vzpomínali. Jestli pak budou mít zítra čas ještě zajít k tůním?

Je ráno, ani pozdě, ani brzo, tak akorát kluci vstali a po drobné leč chutné snídani,

každý vyrazil ke svým rodinám. Vždyť je potřeba mnoho věcí zabalit a udělat.

Tak všechen lid skládá, balí a připevňuje vše na Osly nebo jiné zvíře. Mnohou věc ponесou jen tak v rukou.

I stan setkávání je již skoro složen. Jak to vše začalo?

Aron se syny zakryl truhlu zakrývajícím oponou a pak ještě několika příkrývkami.

Na stole pak do další příkrývky naskládali nejrůznější náčiní, mísy, pánvičky, konve a další věci. Udělali spoustu dalších podobných činností se svícem a i s oltářem.

Nakonec přišli ostatní Levité a podle rodů rozebírali a balili vše, co měli přidělené. Tak v tuto chvíli je stan setkávání připraven k pochodu.

Na úsvitu dalšího dne zazněly stříbrné trubky a lid, předem rozdělený jak a kde kdo půjde, se dal na další pout' Sinajskou pouští do země zaslíbené. Než se vše urovná a než nastane jakýsi normální stav putování, tak kluci jsou se svými rodinami a kmeny. Za pár dnů již bude lid trochu promíchán a naši kamarádi se rádi sejdou.

A způsob putování od zaznění stříbrných trub?

Bylo to přibližně dvacátého Února (dle našeho vnímání času), druhého roku putování.

První se vydali na pochod kmeny Judy, za nimi šly kmeny Isacharovi, Zabulonovi.

Pak se vydal na cestu i příbytek – stan setkávání.

Následovali je kmeny Rubenovi, Šimeneovi, Gádovi, Kehatovi se svatými předměty.

Dále Efraimovci, Manasesovi kmeny a Benjamínovy.

Poslední šli kmeny Danovi, Ašerovi a Neftalímovy. Takto se Izrealité vydali na putování.

A co bylo dál, jak příběh pokračuje, to už je na Vás. Jednou z možností je nahlédnout a číst Písmo.

Vítězslav Čermák – Atana

Duben 2015

